

MENORQUÍ SÍ, CATALÀ CLAR

El tresor de les nostres paraules (3)

I continuam amb la sèrie d'articles dedicats a recollir i comentar les paraules que els seguidors de la pàgina de **Facebook** van posar dins la capsa virtual que vam penjar-hi amb l'objectiu de recopilar paraules i expressions pròpies de la nostra varietat dialectal i promoure'n l'ús a fi d'augmentar, d'aquesta manera, el nostre vocabulari. En aquesta ocasió parlarem d'aquelles paraules que hi vam ficar i que, tot i que sovint pensem que sí, no són exclusives de la nostra varietat dialectal, sinó que les compartim amb altres terres del domini lingüístic català.

Així, amb algunes poblacions de les comarques que formen les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona, i fins i tot amb algunes zones del País Valencià, compartim paraules com **magarrufa** (engany), **llambroix** (instrument de ferrer), **calcigar** (trepitjar), **porxo** (en el sentit del pis més alt d'una casa destinat a guardar-hi coses), **treginada** **treginat** (sostre) o el nostre **después-ahir** (abans d'ahir), només per posar uns quants exemples.

També hi ha lèxic propi que compartim amb algunes de les comarques de la Catalunya Central i Girona, com poden ser, entre altres, **quissó** (cria de ca), **carabassot** (cop al cap o persona curta d'enteniment), **cotna** (pell gruixada que forma la part externa de certes coses), **pelleringo** (tros de carn, o de roba, que penja), **capoll** (extrem d'un cos llarguer) o l'adverbi **suara** (quan volem indicar un temps molt pròxim).

I si anam a la Catalunya més interior, a l'Urgell i al Pla d'Urgell podem sentir paraules tan nostres com **paperina** (bossa de paper), **gambiro** (en el sentit d'una persona entremaliada, de poc seny), **mauro** (pallissa) o **enquentendre** (desordre).

Però no cal anar tan enfora, perquè gran part del lèxic que feim servir a Menorca també el trobam a la resta de les Illes, i especialment a Mallorca, com ara **estamenejar** (sacsar violentament), **trempar** (condimentar), **andoiar** (anar d'aquí i d'allà) o **esbrufar** (treure líquid de la boca en forma de pluja, esquitxar), que són alguns dels verbs que hem extret de la nostra Capsa de Paraules.

Tenim i som portadors, per tant, d'una llengua amb un lèxic molt divers segons el lloc del territori on ens trobem, un fet que hem de reivindicar i valorar com cal ja que, lluny de fragmentar-la, el que fa és enriquir-la. Com ho va aprendre de valorar n'Agustí Vilamat, el protagonista de la novel·la de Joan-Lluís Lluís *Jo soc aquell que va matar Franco*, guardonada amb el Premi Sant Jordi 2018. Ell, després de passar part de la guerra i la postguerra al Vallespir diu: «M'enduc moltes coses d'aquest Vallespir [...], coses gairebé totes intangibles [...] Recordo algunes paraules inexistentes o gairebé desconegudes a Catalunya i que em recarà, a vegades, no poder fer servir en la meua vida diària. I paraules lleugerament diferents que, vistes des de Barcelona, podrien semblar estrafetes però que, en realitat, són lliures de disciplina acadèmica». Us el recomanem.

**HEM DE REIVINDICAR
LA DIVERSITAT DE LA
LLENGUA PERQUÈ,
LLUNY DE FRAGMENTAR-LA,
L'ENRIQUEIX**

Menorca

Reserva de Biosfera

Des de 1993

25 MENORCA
ANIVERSARI DE LA INDEPENDÈNCIA

